

Резюме

Кучер О. Б. Стадія затвердження попередньо пред'явлених обвинувачень у практичній діяльності Міжнародного кримінального суду.

Проаналізовано процесуальну інновацію Міжнародного кримінального суду в контексті розгляду справ індивідів, які скоїли міжнародні злочини – стадія затвердження попередньо пред'явлених обвинувачень. Досліджено процедуру її практичного здійснення, розглянуто правову регламентацію особливостей її проведення, проаналізовано існуючу станом на сьогодні практику Міжнародного кримінального суду в даному контексті.

Ключові слова: Міжнародний кримінальний суд, Прокурор, Палата попереднього провадження, обвинувачений, Судова палата.

Резюме

Кучер Е. Б. Стадія утвердження предварительно предъявленных обвинений в практической деятельности Международного уголовного суда.

Проанализирована процессуальная инновация Международного уголовного суда в контексте рассмотрения дел индивидов, совершивших международные преступления – стадия утверждения предварительно предъявленных обвинений. Исследована процедура ее реализации, рассмотрена правовая регламентация особенностей ее проведения, проанализирована существующая на сегодня практика Международного уголовного суда в данном контексте.

Ключевые слова: Международный уголовный суд, Прокурор, Палата предварительного производства, обвиняемый, Судебная палата.

Summary

Kucher O. The confirmation of the charges before trial in practice of the International criminal court.

This article shall be devoted to the procedural innovation of the International criminal court within the examination of cases of individuals having committed international crimes – the stage of confirmation of the charges before trial. In this regard the procedure of its practical realization, legal regulation and current practice of the International criminal court were analyzed.

Key words: the International criminal court, Prosecutor, Pre-Trial Chamber, the accused, Trial Chamber.

Отримано 20.09.2013

УДК 341.94

А. В. ЛАБУНСЬКА

Анжеліка Вікторівна Лабунська, здобувач Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України

**ПРАВОВІДНОСИНИ МІЖНАРОДНОГО ВАЛЮТНОГО ФОНДУ
З ОРГАНІЗАЦІЄЮ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ**

Міжнародний валютний фонд (далі – МВФ, Фонд) як одна з найбільш впливових міжнародних організацій в економічній сфері співробітничав не тільки з державами учасниками цієї організації.

При співробітництві МВФ з міжнародними організаціями особливе місце посідає співробітництво Фонду з найвпливовішою міжнародною організацією – Організацією Об'єднаних Націй (ООН).

На сьогоднішній час МВФ є однією із 17 спеціалізованих міжнародних організацій, які входять до системи ООН.

Поняття МВФ як спеціалізованої організації системи ООН, правові відносини цих двох впливових міжнародних організацій потребують подальшого дослідження, так як у зарубіжній та вітчизняній юридичній літературі відсутня єдність у понятті спеціалізованої організації системи ООН, характер правовідносин МВФ з ООН має значні відмінності у відносинах з ООН порівняно з іншими спеціалізованими організаціями її системи. Правові відносини МВФ з ООН мають суттєвий вплив і на відносини МВФ з країнами, які є його учасниками і які співробітничать з ним у валютно-фінансовій сфері, в тому числі і Україною.

Поняття спеціалізованої організації системи ООН досліджували такі видатні вчені-юристи, як зарубіжних країн, так і України: П. Бірюков, В. Дурденевський, Ю. Іванов, Ф. Кожевников, С. Крилов, В. Круглова, І. Лукашук, Г. Морозов, А. Моїсєєв, В. Опришко, В. Полежаєв, М. Поточний, Е. Пчелінцев, Т. Сиройд, Г. Тункін, Н. Ушаков, Є. Шибяєва та інші.

Однак одностайність у визначенні поняття спеціалізованої організації системи ООН в юридичній літературі відсутня. Ознаки МВФ як спеціалізованої організації такої системи не досліджувалися.

Автор статті намагається на аналізі ознак та понять спеціалізованих організацій, що даються різними авторами правниками та міжнародних джерел, що регулюють це питання, зробити власний висновок щодо

характеристики таких організацій в цілому і застосувати його відповідно до МВФ, а також з'ясувати слабкі моменти у правовідносинах МВФ та ООН.

Після Другої світової війни діяльність міжнародних організацій почала розповсюджуватися майже на всі сфери міжнародного життя. Ліга націй вперше заклала основи таких постійно діючих міжнародних організацій як ООН, МОТ, ВОЗ і Юнеско¹. Після утворення ООН діяльність міжнародних організацій все більше потребувала співробітництва в питаннях збереження миру, вирішення неполітичних питань в економічній сфері, в тому числі у валютно-фінансових відносинах².

Ще до підписання Статутів МВФ та МБРР, США мали намір створити особливі відносини міжнародних економічних організацій з ООН. Американський автор Бреттон-Вудської угоди професор Г.Уайт на засіданні конгресу США авторитетно заявив: «США потрібна угода між Об'єднаними асоційованими націями»³. Більшість розвинутих західних країн при створенні ООН бажали наділити її широким колом повноважень по співробітництву держав у різних сферах і, в першу чергу, в економічній сфері. Проти ідеї наділення ООН компетенцією в економічній сфері виступили СРСР і Велика Британія, хоча і причини незгоди були різними.

Будучи консервативною державою, Велика Британія вважала, що наділення ООН значною компетенцією у сфері економіки призведе до порушення устоїв приватної власності, які традиційно оберігалися, а також таке втручання стане на заваді розвитку ринкових відносин.

СРСР у той час не міг допустити будь-якого зовнішнього втручання у внутрішньодержавну економіку, вихід інформації про її стан за межі держави був недопустимий, і ця інформація була глибоко засекреченою. Тому з політичних та ідеологічних мотивів СРСР був проти наділення ООН повноваженнями в економічній сфері співробітництва держав і вважав, що найпріоритетнішою метою діяльності ООН є збереження мирового співіснування держав з різними політичними системами, створення міжнародної безпеки і недопущення війн. До її компетенції не повинні входити економічні, соціальні, гуманітарні та інші питання⁴.

У результаті переговорів представників держав учасники знайшли компромісне вирішення цього питання шляхом закріплення у п. 3 ст. 1 Статуту ООН, окрім функції підтримання миру і безпеки у світі, функцію координації співробітництва держав в економічній та інших сферах міжнародного життя. Отже, характер правовідносин спеціалізованих організацій є досягненням компромісу протилежних інтересів держав.

Здійснюючи співробітництво на основі координаційної діяльності ООН, спеціалізовані фінансової установи входять до системи універсальних організацій ООН. Такі відносини сприяють комплексному підходу до вирішення глобальних проблем сучасності⁵.

У результаті координаційних зв'язків ООН здійснює контроль за діяльністю спеціалізованих міжнародних організацій, що входять в систему ООН⁶.

Згодом були створені спеціалізовані міжнародні організації, в тому числі МВФ, а координацію повинна була здійснювати Економічна Соціальна Рада ООН (ЕКОСОП) відповідно до ст. 62 Статуту ООН.

Розвиток міжнародних відносин внаслідок їх інтеграції та глобалізації призвів до необхідності створення системи міжнародних спеціалізованих організацій, діяльність яких зобов'язана координувати ООН⁷.

Співробітництво з ООН держав та спеціалізованих міжнародних організацій у вирішенні міжнародних проблем економічного характеру стало однією із важливих цілей цієї універсальної організації⁸.

Спеціалізованою організацією системи ООН може стати лише та міжнародна організація, яка має відповідні ознаки. Поняття такої організації в юридичній літературі неоднозначне.

Ю. Іванов вважає, що спеціалізована організація – це міжнародна організація, створена на підставі міжнародної угоди, наділена широкою міжнародною відповідальністю, має Статут, де визначені її повноваження в економічній сфері, зв'язку, праці та інших, і підтримує зв'язок з ООН⁹.

До спеціалізованих установ, на думку П.Бірюкова, слід віднести постійно діючі міжнародні організації, які мають статут і укладену угоду з ООН і діють в різних галузях, в тому числі в області економіки¹⁰.

Найбільш розширене поняття спеціалізованої організації наводить Т. Сироїд. До таких організацій відносяться міжнародні установи та організації з універсальним характером, діяльність яких здійснюють у спеціальних областях, таких як економічна, зв'язку, праці тощо. Ці організації свою діяльність здійснюють на постійній основі, мають установчі документи і угоду з ООН. Мета їх діяльності відповідає принципам і цілям діяльності ООН¹¹.

Аналогічну позицію займає і М. Баймуратов¹² та Р. Бобров¹³.

Розглядаючи ознаки спеціалізованих організацій, Є. Шибаєва і М. Поточний роблять акцент на тому, що спеціалізовані організації є самостійними організаціями, які на підставі угоди і на умовах цієї угоди співробітничать з ООН. Ні в якому випадку ці організації не є органом ООН¹⁴. Цю позицію підтримує і В. Круглов¹⁵.

А. Моїсєєв зауважує, що спеціалізовані фінансові установи співробітничать з ООН на основі укладеної з нею угоди, утворюють систему універсальних міжнародних організацій, і такі відносини сприяють комплексному підходу до вирішення глобальних проблем сучасності¹⁶.

МВФ і усі організації Світового Банку мають статус спеціалізованих установ ООН. Ці всі установи є суб'єктами міжнародного права, мають правоможність публічно-правового характеру¹⁷.

Слід зауважити, що визначення спеціалізованих організацій у всіх авторів хоча різняться одне від одного, однак характерні риси, на які вказують ці автори, притаманні спеціалізованим міжнародним організаціям. Хибність їх позицій полягає в тому, що вони є розрізненими і не дають повної уяви про правовий характер цього поняття.

На думку автора, при правовому дослідженні поняття спеціалізованої міжнародної організації слід виходити з тих міжнародних норм, які регулюють це питання, а саме Статутів ООН та МВФ. Стаття 1 Статуту ООН передбачає необхідність здійснення міжнародного співробітництва у вирішенні міжнародних проблем економічного, соціального, культурного та гуманітарного характеру і заохочення в розвитку поваги до прав людини та основних свобод для усіх, без розрізнення раси, статі, мови та релігії, бути центром для узгодження дій націй у досягненні цих загальних цілей.

Стаття X Статуту МВФ вказує на необхідність співробітництва з будь-якими міжнародними організаціями загального характеру і з міжнародними громадськими організаціями, що мають спеціалізовані функції в суміжних областях.

У разі, якщо механізми такого співробітництва пов'язані із внесенням змін у будь-яке із положень цієї Угоди, вони можуть набрати чинності тільки після прийняття поправки до настоянної Угоди.

Здійснюючи співробітництво під координацією ООН спеціалізовані міжнародні організації представляють собою взаємопов'язану систему, яка має, з одного боку, внутрішню єдність, а з іншого – автономність щодо зовнішньої сфери діяльності, яка регулюється внутрішньорганізаційним механізмом, який визначено правовими нормами Статутів ООН та МВФ.

Стаття 57 Статуту ООН визначає ознаки спеціалізованих організацій, що входять в її систему: міждержавний характер установчих документів; широка міжнародна відповідальність в рамках встановленої компетенції; здійснення діяльності в економічній, соціальній та інших областях; постійний зв'язок з ООН.

Пункт 2 ст. 63 Статуту ООН закріплює порядок встановлення зв'язку, для чого ООН укладає особливу міжнародну угоду із спеціалізованою міжнародною організацією.

Відповідно до ст. 59 Статуту ООН ініціатива про створення певних спеціалізованих організацій і укладення з ними угод про співробітництво виходить від ООН.

По відношенню до спеціалізованих організацій ООН володіє певними правами по координації їх діяльності.

Угода, яка визначає ці права, укладається спеціалізованою організацією з ООН в особі Економічної Соціальної Ради (ЕКОСОР). Такий порядок координації встановлює ст. 58 Статуту ООН.

ЕКОСОР здійснює загальну координацію через консультації і рекомендації. Для цього спеціалізовані організації в певні строки і періоди надають ЕКОСОР доклади про свою діяльність та повідомляють про прийняття заходів на виконання її попередніх рекомендацій та рекомендацій Генеральної асамблеї ООН, що вимагає п. 1 ст. 64 Статуту ООН.

Із статей 13; 17; 58 Статуту ООН випливає, що відносини координації ООН і спеціалізованої організації побудовані на принципі нерівності прав і обов'язків сторін.

Є. Шибаєва вказує на те, що угода, хоча і укладена між ООН і спеціалізованою організацією на добровільній основі, однак визначає односторонні права ООН і односторонні обов'язки спеціалізованої організації¹⁸.

Прийнявши звіт спеціалізованої організації ООН, після його розгляду приймає резолюцію про її діяльність. Такі резолюції не є рішеннями, що обов'язкові до виконання, а є рекомендаціями, хоча, як правило, вони виконуються.

Особливе ставлення ООН до діяльності МВФ проявляється в тому, що при розгляді щорічних звітів Фонду до ООН поступає від багатьох країн, особливо мало розвинутих критичних зауважень щодо політики і фінансової діяльності Фонду, однак ООН не реагує на них і приймає звіти Фонду лише до відома.

Така неефективна реакція ООН щодо звітів Фонду пояснюється формальними відносинами Фонду і ООН.

У Статуті Фонду не передбачена можливість країн-учасників Фонду оскаржити несправедливі рішення та вимоги Фонду щодо країн, які вступили у правовідносини з ним. Так, наприклад, при прийнятті рішень щодо України про надання кредитів, Фонд ставить вимоги, які країна повинна виконувати, але таке виконання може зашкодити національним інтересам. Тому, на думку автора, слід створити при ООН орган, який був би наділений компетенцією по розгляді спорів між МВФ і країнами його членами.

ООН також слід переглянути умови укладеної угоди про співробітництво між нею і МВФ в бік більш ефективної координації його діяльності ООН.

У вересні 1947 року Угода між ООН і МВФ схвалила Рада керуючих Фонду, а згодом вона була затверджена резолюцією ГА ООН № 124 від 15 листопада 1947 року. Цією угодою МВФ було визнано спеціалізованою організацією системи ООН і було визначено місце Фонду в системі ООН.

МВФ зміг внести в угоду положення відповідно до яких залежність від ООН була зведена до формальної¹⁹. Цією угодою було визначено, що фінансові дії МВФ є прерогативою самої організації, ООН буде доцільним утриматися від рекомендацій відносно займів і умов їх надання²⁰. Це положення фактично позбавило ООН права давати рекомендації Фонду щодо їх фінансової політики і впливати на його діяльність²¹.

Внаслідок «фінансової автономії» що визначає їх самостійність, яка відсутня у нефінансових організаціях ООН» діяльність універсальних міжнародних фінансових організацій є незалежною від ООН²².

Така незалежність відсутня у нефінансових організаціях.

Для участі на засіданнях ЕКОСОР і її комітетів, спеціалізовані установи мають право направляти своїх представників, які разом з іншими обговорюють питання денного порядку і мають право вносити свої пропозиції.

Аналізуючи ознаки спеціалізованих міжнародних організацій та характер їх взаємовідносин з ООН, слід дійти висновку, що спеціалізовані міжнародні організації разом з ООН створюють особливу міжнарод-

ну правову систему. У цій системі ООН займає центральне місце, а спеціалізовані організації, які координують ЕКОСОП є взаємопов'язаною міжнародною системою, яка функціонує відповідно до принципів ООН і мета якої є вирішення глобальних проблем у відповідних галузях міжнародного життя. Отже, МВФ у цій системі займає одне з важливих місць. Фонд МВФ відповідає усім критеріям спеціалізованої міжнародної організації системи ООН так як:

- а) має міжнародну правосуб'єктність, що витікає із положень його Статуту;
- б) функціонує у важливій міжнародній сфері – валютно-фінансовій, що сприяє упорядкуванню і функціонуванню валютно-фінансової системи і створенню світового правопорядку у цій галузі;
- в) у Статуті МВФ передбачена можливість співробітничати з іншими міжнародними організаціями;
- г) у результаті проявленої ініціативи ООН з МВФ укладено міжнародний Договір про співробітництво
- д) діяльність МВФ відповідає принципам ООН – мирного співробітництва держав у економічній галузі, врахуванні економічних інтересів усіх держав-членів МВФ;
- е) співробітництво МВФ з ООН ґрунтується на принципі координації, що не є принципом рівності сторін, а й не є принципом підлеглості або субординації; МВФ має своєрідні відмінності у правовій характеристиці як спеціалізованої організації, що вирізняють його від інших організацій, що входять до системи ООН.

Статтею 57 Статуту ООН однією з ознак спеціалізованої міжнародної організації передбачена широка міжнародна відповідальність.

Однак щодо поширення цієї ознаки на МВФ можна говорити лише теоретично, як так міжнародній практиці і праву невідомі випадки, щоб навіть теоретично це питання ставилося міжнародною спільнотою. Так, наприклад, метою діяльності МВФ є упередження і недопущення світових економічних кризових явищ, однак останнім часом суспільство потряс ряд таких економічних криз, що свідчить про недостатньо відповідальне ставлення МВФ до вирішення світових валютно-фінансових проблем.

Відсутня будь-яка відповідальність МВФ і при негативних наслідках для національних економік виконання визначених ним умов і рекомендацій країні-члену, якій надається фінансова допомога. Відповідальність за такі наслідки покладається лише на уряд держави.

1. МВФ, будучи міждержавною організацією, має універсальний характер та виконує багато функцій: регулятивну, контролюючу, фінансову, правозастосовну, інформаційно-консультаційну та функцію тлумачення Статуту.

2. Відносини ООН з МВФ відповідно до укладеної між ними угоди про співробітництво є практично більш формальними і незалежними порівняно з іншими спеціалізованими організаціями цієї системи. ООН має незначний вплив на фінансову діяльність цієї організації.

Окрім теоретичних і практичних проблем, що мають місце при правовідносинах МВФ з ООН, що впливає і на відносини МВФ з державами його членами слід вказати і на проблему виникнення і функціонування в економічній галузі міжнародних організацій поза системою ООН в економічній галузі. Найбільш яскравими прикладами можуть слугувати: Світова організація торгівлі (СОТ) та БРІКС – неформальне об'єднання Бразилії, Росії, Індії, Китаю, ПАР.

Ці організації здійснюють діяльність в міжнародній економічній галузі.

СОТ є потужною і впливовою міжнародною організацією. Якщо країна не хоче залишитися поза світовим економічним життям, то вона зобов'язана вступити до СОТ. СОТ практично виконує функцію міжнародного економічного регулятора і арбітражного суду у вирішенні економічних спорів між країнами її членами.

СОТ створює правовідносини між країнами на більш демократичній основі порівняно з МВФ, так як надає рівне право голосу усім країнами, що не допускає засилля економічного диктату великих економічно розвинутих країн.

БРІКС по суті є важливим міжнародним механізмом взаємодії у питаннях економіки і політики.

Незважаючи на значний вплив СОТ та БРІКС на функціонування міжнародної економічної галузі, їх діяльність не координується ООН, так як вони не є спеціалізованими міжнародними організаціями і не входять в систему ООН. Такі обставини значно ускладнюють систему міжнародних правовідносин, що потребує їх подальшого дослідження та удосконалення централізованого управління цими процесами.

¹ Northedge F. S. The league of nations, its life and time NY, 1986. – P. 66.

² Морозов Г. И. ООН на рубеже веков (к 50-летию ООН) // Международный журнал. – 1995. – № 1. – С. 59.

³ White H. D. Hearing before the Committee of Foreign Affairs House of Representative. Seventy-Eight Congress, Second Session. Work. 1944. – P. 11.

⁴ Крылов С. Б. История создания ООН. / С. Б. Крылов. – М.: Изд-во ИМО, 1960. – 165 с. – С. 37.

⁵ Моисеев А. А. Международные финансовые организации (правовые аспекты деятельности) / Моисеев А. А. – [2-е изд., дополн. и перераб.]. – М.: Омега – Л, 2003. – 296 с. – С. 67.

⁶ Пчелинцев Е. С. Экономическое сотрудничество в рамках ООН: цели, принципы и система органов // ООН и международное экономическое сотрудничество. – М.: Мысль, 1970. – С. 59–60.

⁷ Дурденевский В. Н., Крылов С. Б. Организация объединенных наций. [сборник документов, относящихся к созданию и деятельности.] / В. Н. Дурденевский. // М.: Госюриздат. – 1956. – 374 с. – С. 21.

⁸ Опришко В. Ф. Міжнародне економічне право : підручник. Вид. 2-ге перероб. / В. Ф. Опришко. – К.: КНЕУ, 2003. – С. 32.

⁹ Иванов Ю. А. Міжнародне право: [посібник для підготовки для іспитів] / Ю. А. Иванов. – К.: 2004. – 202 с. – С. 118.

- ¹⁰ Бирюков П. Н. Международное право: [учебное пособие] / Бирюков П. Н. – М.: ЮРИСТЪ, 1998. – С. 117.
- ¹¹ Сироїд Т. Л. Міжнародне публічне право: навч. посібник / Сироїд Т. Л. – Харків: Прометей-Прес, 2005. – 244 с. – С. 122.
- ¹² Баймуратов М. А. Международное публичное право: [учебник] / Баймуратов М. А. – К.: Истина, 2004. – 552 с. – С. 204.
- ¹³ Бобров Р. Л. Организация объединенных наций (международно-правовой очерк) / Р. Л. Бобров, С. А. Малинин. – [2-е изд.]. – Ленинград: Изд-во Ленинградского ун-та, 1960. – 84 с. – С. 53.
- ¹⁴ Шибаева Е. Правовые вопросы структуры и деятельности международных организаций / Е. Шибаева, М. Поточный. – [2-е изд.]. – М.: МГУ, 1988. – 192 с. – С. 125.
- ¹⁵ Основы международных валютно-финансовых и кредитных отношений / [под ред. В. В. Круглова]. – М.: ИНФРА, 1998. – 432 с. – С. 388.
- ¹⁶ Моисеев А. А. Вказана праця. – С. 67.
- ¹⁷ Шибаева Е. А. Специализированные учреждения ООН. – М.: Международные отношения, 1966. – С. 23; Тункин Г. И. Вопросы теории международного права / Тункин Г. И. – М.: Госюриздат, 1962. – 330 с. – С. 122–136; Лукашук И. И. Международная организация как сторона в международных договорах / И. И. Лукашук // Советский ежегодник международного права, 1960. – М.: АН СССР, 1961. – С. 147–149; Кожевников Ф. И. Международное право / Ф. И. Кожевников. – М.: Гос. изд-во юрид. лит-ры, 1964. – 678 с. – С. 38.
- ¹⁸ Шибаева Е. А. Международно-правовые вопросы взаимоотношений общих межправительственных организаций // Советский ежегодник международного права. 1971. – М., 1973. – С. 189–200. – С. 192.
- ¹⁹ Морозов Г. И. Специализированные учреждения ООН в современном мире / Г. И. Морозов. – М., 1967. – С. 8.
- ²⁰ International Bank for Reconstruction and Development. United Nations. Agreement between UN and IBRD. 1947 art 4.
- ²¹ Анцелевич Г. О. Міжнародне право: [підручник] / Г. О. Анцелевич, О. О. Покрещук. – К.: Алерта, 2003. – 410 с. – С. 67.
- ²² International Bank for Reconstruction and Development. United Nations. Agreement between UN and FBRD. 1947. art. 4 – P. 28; Fund and Bank Review. Finance and Development. 1966, #4. – С. 290.

Резюме

Лабунська А. В. Правовідносини Міжнародного валютного фонду з Організацією Об'єднаних Націй.

У статті аналізуються правовідносини Міжнародного валютного фонду з Організацією Об'єднаних Націй, яка є центром і координатором системи міжнародних спеціалізованих організацій. На основі аналізу різнопланових понять спеціалізованих організацій, які пропонуються в зарубіжній та вітчизняній юридичній літературі та положень Статуту МВФ визначаються ознаки та особливості Міжнародного валютного фонду як спеціалізованої міжнародної організації системи ООН, а також вказується на недостатню ефективність регулювання цих правовідносин та даються пропозиції.

Ключові слова: Міжнародний валютний фонд, Організація Об'єднаних Націй, спеціалізована міжнародна організація системи ООН, міжнародна валютна фінансова система, координаційна функція ООН.

Резюме

Лабунская А. В. Правоотношения Международного валютного фонда с Организацией Объединенных Наций.

В статье анализируются правоотношения Международного валютного фонда с Организацией Объединенных Наций, которая является центром и координатором системы международных специализированных организаций. На основе анализа разноплановых понятий специализированных организаций, которые предлагаются зарубежной и отечественной юридической литературой, а также положений Устава МВФ определяются признаки и особенности Международного валютного фонда как специализированной международной организации системы ООН, а также указывается на недостаточную эффективность регулирования этих правоотношений и даются предложения.

Ключевые слова: Международный валютный фонд, Организация Объединенных Наций, специализированная международная организация системы ООН, международная валютная финансовая система, координационная функция ООН.

Summary

Labunska A. V. Legal relations of the International Monetary Fund with the United Nations.

The article analyses legal relations of the International Monetary Fund with the United Nation that is the center and coordinator of the specialized international organizations system. The research specifies features and peculiarities of the international monetary fund as a specialized International organization of the UN system as well as defines insufficient effectiveness to regulate such legal relations and provides offers based on the analysis of diverse notions of specialized organizations, proposed in foreign and domestic legal literature and provisions of the Articles of Association of the IMF.

Key words: International Monetary Fund, the United Nations, specialized international organization of the UN system, international monetary financial system, coordination function of the UN.

Отримано 10.09.2013